

Sygn. akt II CSK 581/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. R.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 grudnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

1) oddała skargę kasacyjną,

2) przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w P.) na rzecz radcy prawnego T. B. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,

3) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

UZASADNIENIE

Powód M. R. domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa - Dyrektora Zakładu Karnego w G. kwoty 75 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną naruszeniem jego dóbr osobistych w postaci zdrowia i godności osobistej w związku z odbywaniem przez powoda w latach 2011-2013 kary pozbawienia wolności w celi wieloosobowej nieprzystosowanej do potrzeb powoda jako osoby niepełnosprawnej w stopniu znacznym.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w G. oddalił powództwo. Ustalił, że powód, posiadający wyższe wykształcenie prawnicze i wykonujący zawód komornika sądowego, został skazany na karę 6 lat pozbawienia wolności, którą w okresie od dnia 14 czerwca 2011 r. do dnia 10 lipca 2013 r. odbywał w Zakładzie Karnym w G. Przy przyjęciu do zakładu karnego powód przedłożył karty informacyjne leczenia szpitalnego, z których wynikało, że przeszedł w dniu 24 listopada 2009 r. operację wszycia protezy rozwidlonej aortalno - dwuudowej w związku z miażdżycą tętnic kończyn dolnych i zespołem Leriche'a, zaś w dniu 28 lutego 2011 r. przeszedł operację przepukliny pachwinowej lewostronnej; powód podał, jakie leki przyjmuje stale; nie zgłaszał żadnych szczególnych żądań związanych ze swoim stanem zdrowia. Z dokumentów przedstawionych przez stronę pozwaną wynika, że przy przyjęciu powoda do zakładu, w toku wstępnej rozmowy informacyjnej przedstawiciel zakładu karnego wypełnił szczegółowy formularz dotyczący powoda i poinformował go o jego prawach i obowiązkach oraz o ustalonym w zakładzie porządku wewnętrznym, możliwości zwracania się do przełożonych ze sprawami osobistymi i problemami związanymi z pobytem w zakładzie, zgłaszania próśb związanych z osadzeniem w celi, a także o obowiązku informowania o zagrożeniach dla jego bezpieczeństwa. Pozwany prowadził książkę zdrowia osadzonego, z której wynika, że w czasie pobytu powoda w pozwanej placówce penitencjarnej powód korzystał z porad lekarskich w razie zgłoszenia ich potrzeby, wykonywano niezbędne badania lekarskie, badania laboratoryjne krwi, RTG i USG, ordynowano potrzebne leki, powód korzystał też z dodatkowych kąpiel. Powód jeszcze w warunkach wolnościowych uzyskał orzeczenie

Powiatowego Zespołu d.s. Orzekania o Niepełnosprawności w K. z dnia 19 stycznia 2010 r., na mocy którego zaliczono go do znacznego stopnia niepełnosprawności wskazując, że datuje się on od dnia 15 grudnia 2009 r., a orzeczenie wydaje się na okres do dnia 31 grudnia 2014 r. Wskazano w nim, że powód może wykonywać pracę lekką, nie wymuszającą stałej pozycji ciała - w warunkach pracy chronionej, że wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, a także że przysługuje mu prawo do zamieszkiwania w oddzielnym pokoju. Powód nie przedłożył tego orzeczenia przy przyjęciu go do zakładu karnego, znajduje się ono w drugim tomie książki zdrowia osadzonego, prowadzonym od 2012 r. Kolejne orzeczenie o niepełnosprawności, tym razem na stałe, powód uzyskał w dniu 28 lutego 2014 r. W czasie pobytu w pozwanej placówce penitencjarnej, powód, mimo istnienia takich możliwości, nie zgłaszał personelowi skarg i zażaleń na warunki odbywania kary pozbawienia wolności lub zachowanie współwięźniów; na własny wniosek podejmował zatrudnienie na stanowisku porządkowego, obsługującego punkt biblioteczny oraz przy pracach charytatywnych na rzecz Caritas G.; zabiegał o zatrudnienie go przy pracy odpłatnej poza zakładem karnym ze względu na zaległości alimentacyjne, co zostało uwzględnione. W czasie rekrutacji do zatrudnienia powód nigdy nie powoływał się na orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności; w zaświadczeniu lekarskim z dnia 17 października 2012 r. lekarz medycyny pracy zalecił skazanemu wykonywanie prac lekkich, bez dźwigania oraz zakazał pracy przy maszynach w ruchu. Powód w okresie zatrudnienia nie zgłaszał, żeby zlecano mu wykonywanie prac niezgodnych z treścią orzeczenia lekarskiego o zdolności do pracy. W czasie pobytu w pozwanej placówce, powód brał czynny udział w programach readaptacyjnych, w tym także w zajęciach sportowych; w trakcie rozmów z psychologami i wychowawcami nie zgłaszał żadnych problemów dotyczących jego stanu zdrowia lub konieczności zmiany celi ze względu na relacje ze współosadzonymi. Z obserwacji poczynionych przez personel więzienny nie wynikało, aby powód był ofiarą szykan lub jakiegokolwiek innego niewłaściwego zachowania ze strony współosadzonych; powód nie skarżył się nikomu na zachowania współwięźniów, nie zgłaszał także wniosków o skierowanie go do celi dla niepełnosprawnych. W pozwanej jednostce

pozwanego są trzy cele dla niepełnosprawnych, przeznaczone dla osób poruszających się na wózkach inwalidzkich, posiadające szersze drzwi wejściowe, więcej miejsca w kącie sanitarnym oraz barierki i uchwyty dla osób na wózkach. Zarówno klasyfikacja jak i rozmieszczenie skazanych odbywa się w oparciu o obowiązujące przepisy, w szczególności art. 110 § 4 k.k.w., który określa kryteria, jakie należy w szczególności brać pod uwagę przy umieszczeniu skazanego w celi mieszkalnej; są to: decyzja klasyfikacyjna, konieczność oddzielenia skazanego od tymczasowo aresztowanego, potrzeba zapewnienia porządku oraz bezpieczeństwa w zakładzie karnym, zalecenia lekarskie, psychologiczne i rehabilitacyjne, potrzeba kształtowania właściwej atmosfery wśród skazanych, konieczność zapobiegania samoagresji i popełnianiu przestępstw w trakcie odbywania kary. Powód został osadzony zgodnie z wymienionymi kryteriami oraz jego deklaracją odnośnie palenia wyrobów tytoniowych w celi sześćoosobowej dla palących. W Zakładzie Karnym w G. nie ma cel przeznaczonych dla samodzielnie poruszających się skazanych lub osób mających inne schorzenia; osoby te mogą okresowo przebywać w celach dla osób niepełnosprawnych, jeśli wynika to z zaleceń lekarza. Powód przebywał w takiej celi od dnia 25 września 2011 r. do 3 października 2011 r. i od dnia 26 czerwca 2013 r. do dnia 10 lipca 2013 r.), ale został skierowany do tych pomieszczeń ze względów wychowawczych, a nie zdrowotnych.

Opierając się na tych ustaleniach, Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powoda o zadośćuczynienie oparte na art. 23 i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. i art. 417 k.c. nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem powód nie wykazał, że pozwany bezprawnie naruszył dobra osobiste skazanego w postaci zdrowia i godności osobistej ze względu na niewłaściwe warunki odbywania orzeczonej kary pozbawienia wolności w sytuacji istnienia orzeczenia o niepełnosprawności powoda w stopniu znacznym. Sąd podniósł, że w okresie pobytu w latach 2011-2013 w pozwanej placówce penitencjarnej, powód nie zgłaszał skarg, zażaleń, wniosków ani zastrzeżeń dotyczących traktowania go przez personel placówki; nie zgłaszał żądań umieszczenia go w celi dla niepełnosprawnych, w tym także w okresie po sierpniu 2012 r., w którym, co bezspornie ustalono, orzeczenie o niepełnosprawności z dnia 19 stycznia 2010 r. znajdowało się już w książce zdrowia powoda. Powód aktywnie i z powodzeniem ubiegał się o odpłatne

zatrudnienie go poza zakładem karnym bez sygnalizowania, że posiada orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, zaś lekarz medycyny pracy wydał zaświadczenie dopuszczające go do pracy; powód uczęszczał na zajęcia sportowe, co przeczy jego twierdzeniu o niepełnosprawności uniemożliwiającej korzystanie ze zwykłej celi mieszkalnej. Odnosząc się do zarzutów powoda o naruszaniu jego godności osobistej przez wykpiwanie i wyśmiewanie go przez młodszych osadzonych w czasie korzystania z kąpaka sanitarnego ze względu na widoczne na jego ciele blizny pooperacyjne, Sąd wskazał, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby powód skarżył się na zachowanie współosadzonych, a obserwacje poczynione przez personel więzienny nie ujawniły, aby powód był ofiarą szykan z ich strony.

Powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika procesowego z wyboru, wniósł apelację, w której sformułował wyłącznie zarzut naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonanie jego oceny z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów oraz poczynienie przez Sąd Rejonowy wadliwych ustaleń faktycznych, dotyczących pobytu powoda w pozwanym zakładzie karnym i postępowania funkcjonariuszy więziennych w stosunku do niego.

Wyrokiem z dnia 17 października 2017 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację powoda; uznał przedstawiony w niej zarzut procesowy za nietrafny, zaaprobował ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji z poszanowaniem kryteriów wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c. oraz ustalenia stanowiące podstawę faktyczną wyroku jako prawidłowe i miarodajne. Podzielił także oceny prawne Sądu pierwszej instancji, co do braku podstaw do przypisania stronie pozwanej nagannego i bezprawnego postępowania prowadzącego do naruszenia godności osobistej i zdrowia powoda. Podniósł, że zachowanie powoda, który nie składał w czasie pobytu w pozwanym zakładzie karnym, żadnych skarg ani wniosków dotyczących warunków odbywania kary, palił papierosy mimo przeciwwskazań lekarskich, uczestniczył w zajęciach sportowych, podejmował lekką pracę zarobkową na podstawie zaświadczenia lekarza medycyny pracy, korzystał z opieki medycznej, uzasadniało przekonanie administracji zakładu karnego, że nie ma przeciwwskazań do osadzenia powoda w zwykłej celi

mieszkalnej, a po uzyskaniu wiedzy o orzeczeniu o jego niepełnosprawności po jego przedłożeniu przez powoda, że orzeczona niepełnosprawność nie uniemożliwia mu odbywania kary pozbawienia wolności w zwykłych warunkach.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie art. 24 k.c. w zw. z art. 96 i 97 k.k.w., art. 101 § 1 k.k.w., art. 249 k.k.w., 102 pkt 1 i art. 110 § 4 pkt 4 k.k.w. oraz art. 9 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 10 ust. 1 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, art. 14 i 15 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych i art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania, a w przypadku stwierdzenia podstaw również o uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w G. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza badanie zasadności kasacyjnej podstawy naruszenia prawa materialnego w odniesieniu do faktów ustalonych przez Sąd drugiej instancji, których kwestionowanie przez skarżącego nie jest dopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.), a nie faktów, które zdaniem skarżącego, powinny być w sprawie ustalone. Zasadniczy zarzut skarżącego dotyczy naruszenia przez pozwanego norm kodeksu cywilnego dotyczących ochrony dóbr osobistych (art. 23 i 24 k.c.) wskutek bezprawnego naruszenia przez pozwany Skarb Państwa, a ściślej jego funkcjonariuszy w pozwanej placówce penitencjarnej, norm kodeksu karnego wykonawczego regulujących zasady odbywania kary pozbawienia wolności (art. 96 i 97 k.k.w., art. 101 § 1 k.k.w., art. 249 k.k.w., 102 pkt 1 i art. 110 § 4 pkt 4 k.k.w.), co w konsekwencji prowadziło, według twierdzeń pozwu, do spowodowania uszczerbku w dobrach osobistych powoda w postaci jego zdrowia i godności osobistej. Powód zarzucił ponadto nierespektowanie przez stronę pozwaną, wbrew art. 9 Konstytucji, wiążących Polskę norm prawa międzynarodowego, chroniących prawa człowieka, w szczególności prawa osób niepełnosprawnych zawartych

w art. 10 ust. 1 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z dnia 29 grudnia 1977 r., Nr 38, poz. 167 z zał.), w art. 14 i 15 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych sporządzonej w Nowym Jorku w dniu 13 grudnia 2006 r. (Dz. U. z dnia 25 października 2012 r., poz. 1169) oraz art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z dnia 10 lipca 1993 r., Nr 61, poz. 284).

Zreferowane w części wstępnej uzasadnienia wyroku ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy w rozpoznawanej sprawie, nie uzasadniają, stawianych w skardze kasacyjnej zarzutów. Stosownie do przytoczonych przez skarżącego norm kodeksu karnego wykonawczego, na personelu zakładu karnego spoczywa przy przyjęciu skazanego obowiązek bezzwłocznego poinformowania go o przysługujących mu prawach i ciążących na nim obowiązkach, o konsekwencjach wynikających z art. 139 § 1 Kodeksu postępowania karnego, a także umożliwienia mu zapoznania się z przepisami kodeksu i regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności, a także poddania odpowiednim badaniom lekarskim i zabiegom sanitarnym (art. 101 k.k.w.). Stosownie do art. 102 pkt 1 k.k.w., skazany ma prawo w szczególności do odpowiedniego ze względu na zachowanie zdrowia wyżywienia, odzieży, warunków bytowych, pomieszczeń oraz świadczeń zdrowotnych i odpowiednich warunków higieny, zaś przy umieszczeniu skazanego w celi mieszkalnej bierze się pod uwagę w szczególności zalecenia lekarskie, psychologiczne i rehabilitacyjne (art. 110 § 4 pkt 4 k.k.w.). Z ustaleń Sądu Okręgowego popartych zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, nie wynika, aby personel pozwanej placówki nie dopełnił w stosunku do powoda wskazanych w tych normach obowiązków, stąd zarzuty naruszenia tych norm są nieuzasadnione.

Przytoczone w skardze kasacyjnej art. 96 i 97 k.k.w. dotyczą odbywania przez skazanych kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym. Art. 96 k.k.w. przewiduje, że w systemie terapeutycznym odbywają karę skazani z niepsychotycznymi zaburzeniami psychicznymi, w tym skazani za przestępstwo określone w art. 197-203 Kodeksu karnego, popełnione w związku z zaburzeniami

preferencji seksualnych, upośledzeni umysłowo, a także uzależnieni od alkoholu albo innych środków odurzających lub psychotropowych oraz skazani niepełnosprawni fizycznie - wymagający oddziaływania specjalistycznego, zwłaszcza opieki psychologicznej, lekarskiej lub rehabilitacyjnej. Jeżeli przemawiają za tym względy lecznicze i wychowawcze, w oddziale terapeutycznym mogą odbywać karę także inni skazani, za ich zgodą. Karę pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym wykonuje się przede wszystkim w oddziale terapeutycznym o określonej specjalizacji. Stosownie do art. 97 § 1. k.k.w., wykonując karę w systemie terapeutycznym, uwzględnia się w postępowaniu ze skazanymi w szczególności potrzebę zapobiegania pogłębianiu się patologicznych cech osobowości, przywracania równowagi psychicznej oraz kształtowania zdolności współżycia społecznego i przygotowania do samodzielnego życia. Wykonywanie kary dostosowuje się do potrzeb w zakresie leczenia, zatrudnienia, nauczania i wymagań higienicznosanitarnych. Jeżeli względy zdrowotne tego wymagają, organizuje się zatrudnienie w warunkach pracy chronionej. Skazanych, którzy nie wymagają już oddziaływania specjalistycznego, o którym mowa w art. 96, przenosi się do odpowiedniego systemu wykonywania kary. Z ustaleń faktycznych wynika, że powód przebył operację wszczepienia protezy aorty na dwa lata przed umieszczeniem go w pozwanym zakładzie karnym, w związku z czym uzyskał orzeczenie Powiatowego Zespołu d.s. Orzekania o Niepełnosprawności w K. z dnia 19 stycznia 2010 r., na mocy którego zaliczono go do znacznego stopnia niepełnosprawności. Zostało ono wydane na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2019 r., poz. 1172). Art. 3 ust. 1 przytoczonej ustawy ustala trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą, a zatem celów związanych z rehabilitacją zawodową i społeczną oraz zatrudnianiem osób niepełnosprawnych - są to stopnie znaczny, umiarkowany i lekki. Orzeczenie ustalające stopień niepełnosprawności stanowi podstawę do przyznania ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów. Chodzi tu o różnego rodzaju ulgi, zwolnienia i ułatwienia dla osób niepełnosprawnych, a także o możliwości uzyskania określonych prawem ulg, dotacji lub zwolnień od danin publicznoprawnych przez pracodawców

zatrudniających osoby zakwalifikowane jako niepełnosprawne. Art. 6 b ustawy przewiduje, że na wniosek osoby zainteresowanej wskazane w tym przepisie organy wydają orzeczenia o zaliczeniu wnioskującego do określonego stopnia niepełnosprawności. Z ustaleń faktycznych wynika, że w czasie pobytu w pozwanym zakładzie karnym powód nie składał wniosków, skarg ani zażaleń związanych z warunkami odbywania kary. Powód nie wykazał także, w drodze stosownej inicjatywy dowodowej, że warunki odbywania kary pozbawienia wolności w pozwanej placówce doprowadziły do pogorszenia się jego stanu zdrowia lub naruszały jego godność osobistą w wyniku bezprawnego działania lub zaniechania funkcjonariuszy więziennych.

Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku nie dały również podstaw do przyjęcia, że personel pozwanej placówki nie respektował ciążącego na nim obowiązku poszanowania godności osobistej powoda, że dopuszczał się wobec niego niedozwolonych działań dyskryminacyjnych lub prowadzących do jego niehumanitarnego traktowania i poniżania, co uzasadniałoby postawiony przez skarżącego zarzut naruszenia przytoczonych przez niego w skardze norm prawa międzynarodowego. Orzeczona prawomocnie kara pozbawienia wolności, jest ze swojej natury dotkliwą, aczkolwiek legalną, formą ingerowania Państwa w prawa jednostki i jej dobra osobiste; dolegliwości z tym związane mogą być uznane za niehumanitarne lub poniżające traktowanie w rozumieniu art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, jeśli przekraczają pewien akceptowalny poziom, którego ocena ma charakter względny i jest zależna od wszystkich okoliczności konkretnej sprawy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 18 października 2011 r., III CZP 25/11, OSNC 2012, nr 2, poz. 15) wskazano, że przez sam fakt uwięzienia osadzony nie traci podstawowych praw gwarantowanych przez Konstytucję i akty prawa międzynarodowego. Poszanowanie i ochrona godności osoby skazanej jest obowiązkiem władzy publicznej, wypełniającej zadania represyjne państwa. Realizacja pozbawienia wolności wiąże się z ustaleniem poziomu, na którym warunki uwięzienia są «odpowiednie» i nie naruszają przyrodzonej i niezbywalnej godności człowieka. Wyjściowe założenie dla określenia wymaganego poziomu jest takie, by traktowanie człowieka pozbawionego wolności nie było poniżające

i niehumanitarne, a ograniczenia i dolegliwości, które musi on znosić, nie przekraczały koniecznego rozmiaru wynikającego z zadań ochronnych i celu zastosowanego środka oraz nie przewyższały ciężaru nieuniknionego cierpienia, nieodłącznie związanego z samym faktem pozbawienia wolności. W świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, przy ocenie, czy doszło do przekroczenia tej granicy, a w rezultacie do poniżającego i niehumanitarnego traktowania osadzonego w rozumieniu art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, należy wziąć pod uwagę stan zdrowia osadzonego, jakość dostępnej opieki medycznej oraz utrzymywanie pozbawienia wolności w konfrontacji ze stanem zdrowia osadzonego (por. wyrok ETPC z dnia 11 lutego 2014 r., nr 7509/08, wyroki ETPC z: dnia 26 października 2000 r. w sprawie Kudła przeciwko Polsce, skarga nr 30210/96, z dnia 19 kwietnia 2001 r. w sprawie Peers przeciwko Grecji, skarga nr 28524/95, z dnia 15 lipca 2002 r. w sprawie Kalashnikov przeciwko Rosji, skarga nr 47095/99, z dnia 29 kwietnia 2003 r. w sprawie Aliev przeciwko Ukrainie, skarga nr 41220/98 oraz z dnia 17 kwietnia 2012 r. w sprawie Piechowicz przeciwko Polsce, skarga nr 20071/07).

Nawiązując do ustaleń faktycznych w tej sprawie, należy powtórzyć, że nie wskazują one, aby stan zdrowia powoda wynikający z przebytych zabiegów chirurgicznych, uniemożliwiał odbywanie kary pozbawienia wolności w warunkach pozwanej placówki, skoro powód był otoczony właściwą opieką lekarską (czego nie kwestionował), na swój wniosek był odpłatnie zatrudniany na warunkach wynikających z orzeczenia lekarza medycyny pracy, korzystał z zajęć readaptacyjnych, w tym sportowych, a ponadto nie składał żadnych wniosków, skarg ani zażaleń dotyczących warunków odbywania kary lub zachowania funkcjonariuszy pozwanego zakładu karnego wobec niego, jak również nie składał wniosków o przerwę w odbywaniu kary pozbawienia wolności w związku ze stanem zdrowia.

W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c.), odstępując od obciążania powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony pozwanej ze względu na osobistą, zdrowotną i majątkową sytuację skarżącego (art.102 k.p.c.).

